

عنوان مقاله:

اصل قابل استماع بودن دعاوی در فقه اسلامی و حقوق ایران

محل انتشار:

فصلنامه دیدگاه های حقوق قضائی، دوره 25، شماره 89 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

علی اکبر فرحزادی - دانشگاه علوم قضایی

سید رسول میرنژاد - دانشگاه علوم قضایی

خلاصه مقاله:

چکیده اصل قابل استماع بودن دعاوی یکی از اصول حاکم بر حقوق دعاوی محسوب می شود. بر طبق این اصل که هم در فقه و هم در حقوق ایران (البته به صورت غیرمستقیم) پیش بینی شده، دادگاه حقوقی باید از ایرادات و نقص های جزئی و قابل ترمیم عبور کند و در نتیجه دعوا را به سمت حرکت در ماهیت دعوا (فصل خصومت یا کشف حقیقت) پیش ببرد. از نظر فقهی استماع دعوا واجب است و قاضی نصب شده تا رای صادر کند. امری که مقدمه آن استماع دعاوی است. بنابراین دادگاه حقوقی با تفسیر دعوا و نیز دعوت از خواهان جهت ادای توضیح، دعوا را به سمت قابل استماع بودن حرکت می دهد. در حقوق ایران نیز علی رغم اینکه این اصل به صراحت در قوانین دادرسی مورد اشاره قرار نگرفته، اما با ملاحظه اصل ۱۶۷، ۱۵۹ و ۳۴ قانون اساسی و نیز ماده ۳ قانون آیین دادرسی مدنی می توان این اصل را پذیرفت. در واقع قانون گذار با بیان اینکه دادگاه باید نسبت به فصل خصومت اقدام کند به ضرورت استماع دعوا به طور ضمنی نیز حکم نموده است.

کلمات کلیدی:

واژگان کلیدی: حقوق دعاوی، ترمیم دعوا، دعاوی مجهول، استماع دعوا، اصل قابل استماع بودن دعوا

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1675227>

